

Arrest

nr. 106 855 van 17 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 tot intrekking van de verblijfsmachtiging van beperkte duur.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 5 juli 2001 een asielaanvraag in. Zij verklaart van Chinese nationaliteit te zijn.

Op 30 mei 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de toekenning van het vluchtelingenstatuut en van de subsidiaire bescherming wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Op 14 juni 2006 doet verzoekster afstand van haar beroep.

Op 19 mei 2005 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 december 2005 wordt verzoekster gemachtigd tot een verblijf voor de duur van twaalf maanden, telkens verlengd voor de duur van één jaar.

Op 29 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf voor onbeperkte duur. Op 17 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij haar het onbeperkt verblijf wordt geweigerd. Daarentegen wordt verzoeksters verblijfsmachtiging verlengd voor zes maanden en nadien telkens voor de duur van één jaar.

Op 14 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de verblijfsmachtiging wordt ingetrokken, aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 januari 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Art 13, §3, 3° van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven worden aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokken vreemdeling diende een asielaanvraag in op 05.07.01. Zij verklaarde met haar moeder uit Tibet naar Nepal gevlucht te zijn toen ze 5 was. Toen ze 12 jaar was stierf haar moeder en bleef ze alleen illegaal in Nepal. In 2001 werd ze gearresteerd na een betoging voor een vrij Tibet aan de Chinese ambassade in Kathmandu. Omdat ze illegaal was werd ze opgesloten, mishandeld en verkracht. Toen ze vrijkwam vluchtte ze via India naar Europa.

Haar asielaanvraag werd ontvankelijk bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17.07.01. Op 27.09.04 werd G. Na. geboren, het eerste kind uit haar relatie met de Bhutanees G. M. (geboren te Gelloput op 21.09.1980). Op 26.05.05 diende zij een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maand in op basis van het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980. Zij steunde deze aanvraag op de volgende argumenten: haar lange, op dat moment nog lopende asiel procedure, het feit dat mevrouw als Tibetaanse niet kon terugkeren naar China noch naar Nepal Verder stelde ze geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving en verwees ze naar haar verblijfsgerechtigde partner en kind.

Op 30.05.2005 werd mevrouw niet erkend door het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS). Zij ging tegen deze beslissing in beroep bij de Vaste Beroepscommissie (VBC).

Op 23.12.2005 werd haar regularisatieaanvraag toegestaan en werd zij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. Dit verblijfsrecht werd haar toegestaan omwille van haar lange asielprocedure. De voorwaarden voor verlenging van het verblijfsrecht waren een geldige arbeids- of beroepskaart, bewijzen van recente tewerkstelling en het niet ten laste vallen van de Belgische staat. Zij verkreeg een A kaart op 19.01.2006. Deze kaart werd jaarlijks verlengd.

Haar asielaanvraag werd afgesloten door de VBC op 14.06.06.

Op 17.04.07 verkrijgen betrokkene partner G. M. en hun gezamenlijk kind G. N. de Belgische nationaliteit. Op 02.08.07 huwt G. M. met L. P., een Nepalese vrouw. Op 10.10.2007 word G.,J. het tweede kind van de betrokkene en G. M. geboren. John krijgt van bij geboorte de Belgische nationaliteit door zijn vader.

Op 10/12/12 krijgt de Dienst Vreemdelingenzaken melding van de Lokale politie Leuven dat zij in het kader van een onderzoek naar valse naamdracht op 30.11.2012 een huiszoeking uitgevoerd hebben bij de betrokkene thuis (pv .../2012). Tijdens deze huiszoeking heeft de betrokkene bekend dat haar echte identiteit L. P. is en dat ze geboren is te Solukhumbu op 15.11.2037 (Nepalese tijdrekening) en ze de Nepalese nationaliteit heeft. Ten bewijze heeft zij tijdens de huiszoeking een Nepalese identiteitskaart voorgelegd.

Op 03.01.2013 krijgen we melding van de lokale politie Leuven dat zij het Belgisch paspoort en de Belgische identiteitskaart van betrokkene partner G. M. in beslag genomen werd omdat hij deze documenten aangevraagd en verkregen heeft onder een valse identiteit. Hij heeft toegegeven dat zijn werkelijke identiteit G., N. P. is geboren te Sikiesh op 06.06.2033 (Nepalese tijdsrekening) van Nepalese nationaliteit. Hij kan echter geen Nepalese documenten voorleggen.

De Nepalese identiteitskaart van de betrokkene werpt een ander licht op de asielaanvraag van mevrouw. Zij heeft niet de Chinese nationaliteit maar de Nepalese. Ze heeft een valse nationaliteit en identiteit opgegeven en volledig gelogen asielrelaas afgelegd. Door deze valse verklaringen heeft mevrouw het onderzoek naar en de beoordeling van haar asielrelaas door de asielinstanties gehinderd en heeft zij zelf de hand gehad in de lange duur ervan. Haar asielaanvraag had niet zo lang hoeven te duren had zij van bij aanvang eerlijk geweest en haar werkelijke identiteit nationaliteit en reden van vertrek uit haar land verklaard. Ze heeft de slechte situatie van de Tibetanen misbruikt en in haar voordeel aangewend. Ze heeft geargumenteed bij haar regularisatieaanvraag als Tibetaanse niet te kunnen terugkeren naar China noch naar Nepal, omdat ze daar geen verblijfsrecht had. In het licht van haar Nepalese nationaliteit is duidelijk dat dit argument zinledig was. Haar asielaanvraag was vals.

Er kan geen rekening gehouden worden met de argumentatie dat ze omwille van een op valse gronden ingeleide procedure geen procedure op basis van het artikel 9,2° van de wet van 15.12.1980 kon indienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post. Ze kon als Nepalese perfect terugkeren naar Nepal. De hoofdrede voor de regularisatie komt te vervallen. De integratie in België, hoewel reëel, vloeit rechts reeks voort uit haar valse asielaanvraag. Het feit dat haar partner en kind verblijfsrecht hadden was niet de reden voor het toekennen van het verblijfsrecht maar bij de beoordeling van haar regularisatieaanvraag werd het in rekening gebracht. Ook haar partner heeft dus bij de Belgische migratiediensten destijds een valse identiteit en nationaliteit opgegeven om verblijfsrecht te bekomen en heeft op deze identiteit zijn Belgische nationaliteit bekomen. Zijn Belgische identiteitsdocumenten werden ingehouden door de politie in het kader van een gerechtelijk onderzoek. Vast staat dat mevrouw zich moeilijk kan beroepen op de voordelen die mijnheer en haar kinderen verkregen hebben door fraude gepleegd door mijnheer.

Hoewel zij een Nepalese identiteitskaart in haar bezit heeft, heeft zij die verborgen gehouden voor de Belgische migratiediensten bij alle ingeleide procedures en bij de verlenging van haar verblijfsrecht niettegenstaande de DVZ haar herhaaldelijk gevraagd heeft een identiteitsbewijs voor te leggen. Dus niet enkel voor het bekomen van haar verblijfsrecht maar ook voor het bestendigen ervan heeft mevrouw gefraudeerd.

Overeenkomstig het bovengenoemd wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" wordt het verblijfsrecht van beperkte duur van de betrokkene ingetrokken. In afwachting van het gerechtelijk onderzoek naar de Belgische nationaliteit van haar partner en haar kinderen wordt haar geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster in de synthesememorie het volgende uiteen:

"Verwerende partij stelt dat het middel van verzoekster niet gegrond is.

Verzoekster kan zich hier niet mee akkoord verklaren en wenst het volgende te benadrukken.

Verzoekster kreeg een negatieve beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing is de volgende: (...)

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur.

III.1. Gelijkheidsbeginsel

Verzoekster vroeg in 2001 asiel aan.

Zij verklaarde oorspronkelijk afkomstig te zijn van China maar als jong kind naar Nepal te zijn gegaan. Gezien de uiterst slechte situatie in Nepal (begin van burgeroorlog) haar uiterst precaire situatie en geleid door enorme angst liet zij zich hierdoor leiden door slechte raadgevers die haar zegden dergelijke verklaringen af te leggen om niet te worden teruggestuurd.

Had zij dit niet gedaan had zij ook verder in de procedure gebleven aangezien de situatie in Nepal zo slecht was in die periode.

Er werd haar immers duidelijk gemaakt via lotgenoten en de mensen die haar hier hadden gebracht dat zij moest stellen van oorspronkelijk van China te zijn en zo gevlucht te zijn naar België omdat zij anders minder kans zou maken om erkend te worden als vluchteling of enige bescherming te krijgen.

Gelet op de twee opeenvolgende periodes van burgeroorlog in Nepal die zeer veel slachtoffers heeft gemaakt is haar angst voor terugkeer toch te begrijpen.

Mocht zij niet naar dergelijk advies geluisterd hebben was er nu geen enkel probleem geweest en had zij ook de regularisatie bekomen gelet op de dossiers uit Nepal die in de periode van burgeroorlog geblokkeerd werden omdat het gevaarlijk was om burgers terug te sturen in de burgeroorlog.

Verzoekster deed dan een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 ter (oud artikel) van de vreemdelingenwet d.d. 26.05.2005 teneinde een definitief verblijf te bekomen. Op 23.12.2005 werd haar regularisatieaanvraag toegestaan en werd zij gemachtigd tot tijdelijk verblijf.

Op 30.11.2012 voerde de lokale politie van Leuven een huiszoeking uit, waar de Nepalese identiteitskaart van verzoekster werd gevonden.

Op 14.01.2013 nam dvz een beslissing. Verzoekster kreeg beslissing met motivering van de weigering.

Dit is echter onbegrijpelijk en niet redelijk.

Er zijn immers tientallen regularisatieaanvragen ingediend door Nepalezen die oorspronkelijk verklaard hadden/hebben uit China afkomstig te zijn uit schrik om teruggestuurd te worden doch hoewel dit gaat over dezelfde problematiek werden hun aanvragen wel positief afgesloten.

Ik verwijs hiervoor naar stuk 3 in de inventaris. Dit betreffen allen beslissingen van vreemdelingen die, net zoals verzoekster, stelden afkomstig te zijn uit China en een andere identiteit opgaven. Doch hoewel zij dezelfde fraude gepleegd hebben, werden zij wel geregulariseerd en kregen zij een onbeperkt verblijf.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

Waarom krijgt de ene (hoewel in identiek dezelfde omstandigheden) wel een onbeperkt verblijf en de andere niet? Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs onbeperkt terwijl verzoekster haar verblijf wordt afgenomen.

Het is bijgevolg onbegrijpelijk voor verzoekster waarom verwerende partij in haar nota stelt dat de beschouwingen van verzoekster "volledig hypothetisch" zouden zijn.

Zo stelt men verder in haar nota: "Verzoekster toont immers niet aan over in welke mate de feitelijke omstandigheden van de aangehaalde dossiers vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen."

Dat dit getuigt van het feit dat verwerende partij het verzoekschrift van verzoeker slechts onzorgvuldig bekeken heeft!

Toch kunnen (en hebben) wij bij het verzoekschrift verschillende voorbeelden gevoegd van gelijkaardige dossiers waarin cliënten die stelden afkomstig te zijn van China maar in feite de Nepalese identiteit hadden geregulariseerd werden.

Indien zij het beroepsverzoekschrift van verzoekster grondig hadden onderzocht, hadden zij gemerkt dat verzoekster dit wel degelijk (uitvoerig)bewijst!

III.2. Redelijkheidsbeginsel

Dvz stelt in haar beslissing dat verzoekster verblijf kreeg op basis van artikel 9.3 omwille van haar langdurige asielpprocedure in België.

Verzoekster wenst op te merken dat de reden van de beslissing op geen enkele wijze gestaafd is.

Verzoekster is de mening toegedaan dat zij geregulariseerd werd op basis van het feit dat zij hier in België langdurig heeft verbleven en bijzonder goed geïntegreerd is.

Deze integratie wordt niet ontkend door verwerende partij, integendeel!

De (positieve) beslissing van dienst vreemdelingenzaken vermeldt immers totaal niet op welke gronden verzoekster geregulariseerd werd.

Dat er dan ook geen enkele wettelijke basis of objectieve elementen zijn om te stellen dat verzoekster enkel geregulariseerd is omwille van haar langdurige asielpprocedure.

Bovendien stelt dvz dat indien verzoekster geen frauduleuze verklaringen zou afgelegd hebben haar asielpprocedure sneller behandeld geweest zou zijn. Deze motivering is niet redelijke te verantwoorden.

Zelfs indien dit het geval zou zijn, zou dit tot hetzelfde resultaat geleid hebben. Nepalezen werden in deze periode immers niet teruggestuurd omwille van de burgeroorlog die er woedde. Op dit moment is de toestand in Nepal verschillend aan die in China, maar ten tijde van de asielaanvraag van verzoekster was er een ernstige burgeroorlog aan de gang in Nepal.

We kunnen tientallen dossiers voor leggen van Nepalezen die een langdurige asielprocedure hebben doorlopen

Immers er is geen enkele reden waarom de asielprocedure van verzoekster 5 jaar heeft moeten duren? Verzoekster deed haar aanvraag in 2001. Er is geen enkele reden waarom de definitieve beslissing omtrent haar asielprocedure 5 jaar op zich heeft laten wachten.

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat - bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling - het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- De verplichting om de zaak binnen een redelijk termijn te onderzoeken

- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep

- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking

- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Verwerende partij merkt op in haar nota: "Het loutere feit dat verzoekster de mening is toegedaan dat zij werd geregulariseerd op grond van haar integratie in het Rijk, kan aan het voorgaande uiteraard op generlei wijze afbreuk doen.

Terwijl er nog moet worden opgemerkt dat de gemachtigde dienaangaande terecht motiveerde dat de integratie in België rechtstreeks voortvloeit uit de valse asielaanvraag."

Verzoekster wenst te benadrukken dat zij bovenstaande opmerking wel degelijk wenst te betwisten!

Bovendien kan verwerende partij niet motiveren dat één klein zinnetje, m.n. : ' Terwijl er nog moet worden opgemerkt dat de gemachtigde dienaangaande terecht motiveerde dat de integratie in België rechtstreeks voortvloeit uit de valse asielaanvraag' ; een afdoende motivering zou vormen!

Dat het kennelijk onredelijk is van DVZ om geen rekening te houden met het langdurig verblijf en de opgebouwde integratie van verzoekster, louter en alleen omdat dit uit fraude zou zijn voortgekomen. Des te meer omdat deze bewering foutief is.

Verzoekster verbleef immers jarenlang legaal op het grondgebied.

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij te motiveren WAAROM niet!

Louter stellen dat hier geen rekening mee gehouden moet worden, omdat de integratie voortgekomen is

Uit de eigen houding van verzoekster en de gepleegde fraude, volstaat niet!

De integratie van verzoekster is uiteraard het gevolg van haar inspanningen en haar goede wil, desondanks de fraude.

Wat beoogt men hier eigenlijk mee?! Het lijkt of verwerende partij slechts rekening wenst te houden met integratie, indien ze voortkomt ondanks de eigen houding van verzoekster. Dit kan toch niet de bedoeling zijn?!

De opgebouwde integratie is immers geen resultaat van de gepleegde fraude van verzoekster, ze is het resultaat van de inspanning en houding van verzoekster!

Dat verwerende partij hier dan ook rekening mee dient te houden in het nemen van haar beslissing en indien zij van mening zijn dat zij dit niet moeten doen, dienen zij dit afdoende te motiveren!

Louter hun stelling uit de beslissing van verzoeker herhalen is geen reactie op de weerleggende motivering in het verzoekschrift van verzoekster!

III.3. Motiveringsplicht

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van de DVZ m.b.t. verzoekster haar aanvraag is een schending van het gelijkheidsbeginsel!

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bij gevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) 1

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Verzoekster kan op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met de door haar aangehaalde elementen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van, die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001) .

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Er wordt door dvz geen enkele reden opgegeven waarom verzoekster haar asielprocedure 5 jaar heeft moeten duren! Dit kan niet te wijten zijn aan verzoekster haar verklaringen.

Wij kunnen immers verschillende voorbeelden geven van Nepalezen die een asielaanvraag indienden in België, en die een langdurige asielprocedure hebben doorlopen. (zie bijlage)

Uiteindelijk is mevrouw door lotgenoten op het verkeerde spoor gezet maar dit heeft zeker niet noodzakelijk ertoe geleid dat hierdoor haar procedure langer zou geduurd hebben en dat zij anders niet de regularisatie zou hebben geregend.

Dienst vreemdelingenzaken toont niet aan dat er reden was waarom het onderzoek 5 jaar diende te duren en dat dit in verband stond met de afgelegde verklaringen.

Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991: formele motiveringsverplichting.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

Voorname artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Dat verzoekster helemaal niet inzielt op welke basis men haar argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld en dat haar bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel schendt.

Verwerende partij stelt in haar syntheseconclusie dat verzoekende partij niet op basis van concrete gegevens aantoonde dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de beslissing.

Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt zeer duidelijk dat zij reeds sinds 2001 op het Belgisch grondgebied verblijft. Dit wordt ook niet ontkend door verwerende partij.

Dat zij zich dus al een twaalf jaar op het Belgisch grondgebied verblijft, en hier een gezinsleven heeft opgebouwd. Dat een eventuele uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, wel degelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich zal meebrengen.

Tot wie moet zij zich richten, na een afwezigheid van 12 jaar, om haar leven terug op te bouwen?!"

3.2 De gemachtigde van de staatssecretaris kan met toepassing van artikel 13, §3, 3° van de vreemdelingenwet de verblijfsmachtiging voor beperkte duur intrekken indien betrokkene *“valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”*

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de Nepalese identiteitskaart waarvan de lokale politie te Leuven melding heeft gemaakt. Verzoekster heeft bovendien verklaard dat zij tijdens de verblijfsprocedures gelogen heeft over haar identiteit en nationaliteit. Dit wordt niet betwist door verzoekster in haar synthesememorie. Waar zij thans betoogt dat zij destijds *“geleid”* werd door *“enorme angst”* en *“slechte raadgevers”*, doet zij geen afbreuk aan de correcte vaststelling in de betreden beslissing dat zij haar Nepalese identiteitskaart, die zij in het bezit had, verborgen heeft gehouden voor de Belgische migratiediensten, niet enkel voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging doch ook voor het bestendigen ervan, ondanks dat de migratiediensten herhaaldelijk hebben gevraagd om een identiteitsbewijs voor te leggen. Verzoeksters betoog biedt met andere woorden geen verklaring voor het volhouden en jarenlang bestendigen van de valse verklaringen inzake haar identiteit en nationaliteit, terwijl zij al die tijd in het bezit was van haar Nepalese identiteitskaart.

Waar verzoekster meent dat, indien zij niet had gelogen, zij in aanmerking was gekomen voor een regularisatie, gelet op de dossiers van personen uit Nepal die in de periode van burgeroorlog geblokkeerd werden omdat het gevaarlijk was om burgers terug te sturen, is haar betoog beperkt tot een louter hypothetische bewering en toont zij bovendien aan dat er geen enkele reden was om zich te laten leiden door *‘slechte raadgevers’*.

Verzoekster meent dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden omdat er tientallen regularisatieaanvragen zijn ingediend door Nepalezen die oorspronkelijk hadden verklaard uit China afkomstig te zijn. Zij verwijst naar bij het verzoekschrift gevoegde stuk 3, met name beslissingen van Nepalezen die, hoewel zij dezelfde fraude hadden gepleegd, geregulariseerd werden en onbeperkt verblijf verkregen.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster verwijst naar het stuk 3 betreffende *‘positieve beslissingen’* genomen ten aanzien van personen met Nepalese nationaliteit. Het stuk 3 betreft evenwel een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven van 24 september 2012 waarbij het verzoek tot verbetering van de geboorteakte van een kind ontvankelijk is verklaard. Noch uit dit vonnis, noch uit andere bijgevoegde stukken kan worden afgeleid dat de regularisatieaanvragen ingediend door Nepalezen die oorspronkelijk hadden verklaard van Chinese nationaliteit te zijn werden ingewilligd. In de mate dat verzoekster doelt op stuk 4 kan uit de voorgelegde gegevens niet worden afgeleid dat deze personen zich een gelijkaardige situatie bevonden als verzoekster en dat zij op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekster stelt vervolgens dat het redelijkheids- en motiveringsbeginsel zijn geschonden omdat er geen rekening is gehouden met haar langdurig verblijf in België en het feit dat zij bijzonder goed geïntegreerd is. Zij betwist het motief dat zij enkel geregulariseerd zou zijn omwille van de langdurige asielprocedure, nu uit de beslissingen betreffende haar verblijfsmachtigingen niet blijkt om welke reden zij geregulariseerd is. Bovendien is zij er niet van overtuigd dat haar asielprocedure sneller zou zijn behandeld geweest indien zij geen frauduleuze verklaringen had afgelegd. In Nepal was er immers ook een burgeroorlog aan de gang. Zij meent bovendien dat er geen enkele reden is die verantwoordt dat haar asielprocedure vijf jaar heeft geduurd en dat de *“redelijke termijn”* hierdoor is geschonden. Ten slotte betoogt verzoekster dat haar integratie niet het gevolg is van de valse asielaanvraag maar van haar inspanningen en goede wil. Indien verweerder met haar langdurig verblijf en opgebouwde integratie geen rekening wil houden dient hij te motiveren waarom niet.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, merkt de Raad op dat voormelde artikelen tot doel hebben de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de

genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 13, §3, 3° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van valse of misleidende informatie of vervalste documenten of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het afleveren van haar tijdelijke machtiging tot verblijf, nu de verzoekende partij deze machtiging verkreeg op basis van een valse nationaliteit.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster asiel heeft aangevraagd op 5 juli 2001 en zij verklaarde niet in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument. Zij legde valse verklaringen af betreffende haar identiteit en nationaliteit. Op 14 juni 2006 deed zij afstand van haar asielaanvraag omdat zij op 23 december 2005 gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf. Op 23 mei 2005 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf om reden van de lange duur van haar asielprocedure, haar relatie met de heer G.M., hun gemeenschappelijk kind en haar integratie. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat, nu blijkt dat zij de Nepalese nationaliteit heeft dit een ander licht werpt op haar asielaanvraag. Zij heeft niet de Chinese nationaliteit maar de Nepalese en heeft bijgevolg een ‘volledig gelogen asielrelaas’ afgelegd. Verweerder stelt vast, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, dat zij de slechte situatie van de Tibetanen misbruikte en in haar voordeel heeft aangewend. Haar asielaanvraag had niet zo lang hoeven duren, was zij van bij aanvang eerlijk geweest en haar werkelijke identiteit en nationaliteit opgegeven en de werkelijke reden van vertrek uit haar land verklaard. Ook bij haar regularisatieaanvraag argumenteerde zij dat zij niet kon terugkeren naar China, noch naar Nepal, omdat ze er gevaar zou lopen. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder motiveert in de beslissing dat verzoekster haar regularisatie kon aanvragen vanuit Nepal, nu zij perfect kon terugkeren naar Nepal, waardoor haar hoofdreden voor het indienen van de aanvraag in België komt te vervallen. Haar verblijfsmachtiging wordt telkens verlengd voor beperkte duur. Op 29 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf voor onbeperkte duur. Als voorwaarde voor de machtiging tot verblijf voor onbeperkte duur dient verzoekster een paspoort voor te leggen, hetgeen zij nalaat te doen. Luidens de beslissing van 17 mei 2010 wordt het niet opportuun geacht haar een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen *“rekening houdende met het feit dat haar identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld”*. Ook met betrekking tot de geboorteakte van haar twee Belgische kinderen heeft verzoekster haar valse identiteit opgegeven.

De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij tot het besluit kwam dat het gepleegde bedrog aan de basis ligt van de toekenning van de verblijfsmachtiging. Verzoekster kan bezwaarlijk betwisten dat haar valse identiteit een determinerend element was voor de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekster stelde immers dat zij niet terug kon naar China, noch naar Nepal omdat zij daar geen verblijfsrecht heeft en er gevaar zou lopen. Zij verwees in haar aanvraag naar de langdurige asielprocedure, de relatie met haar partner, hun gemeenschappelijk kind en dat zij er alles aan deed om zich te integreren. Waar zij verwees naar de langdurige asielprocedure stelt verweerder thans op kennelijk redelijke wijze vast dat haar Nepalese identiteitskaart een ander licht werpt op de asielaanvraag. Door de valse verklaringen heeft zij het onderzoek naar en de beoordeling van haar asielrelaas door de asielinstanties gehinderd en kan zij bezwaarlijk betwisten niet zelf aan de oorzaak te hebben gelegen van de lange duur ervan. Gelet op het feit dat werd vastgesteld dat verzoekster de lange duur van haar asielprocedure volledig zelf in de hand heeft gewerkt, door de valse verklaringen aangaande haar identiteit en nationaliteit, heeft verweerder geheel terecht besloten dat de verblijfsmachtiging dient te worden ingetrokken. Het loutere feit dat zij geïntegreerd is in België, doet aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk. Waar zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf steunde op haar relatie en hun gemeenschappelijke kind, met thans de Belgische nationaliteit, stelt verweerder thans vast dat ook haar partner een valse identiteit en nationaliteit had opgegeven aan de Belgische migratiediensten. Het is bijgevolg evenmin kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoekster zich niet meer kan beroepen op de voordelen van haar echtgenoot en kinderen verkregen op grond van de fraude gepleegd door haar echtgenoot. Waar zij thans stelt dat de tijdelijke verblijfsmachtigingen het gevolg zijn van haar langdurig verblijf in België en haar bijzonder goede integratie, laat zij na dit in concreto aan te tonen. Ook haar betoog dat haar asielprocedure niet sneller zou zijn behandeld indien zij geen frauduleuze verklaringen had afgelegd, is louter hypothetisch.

Wat betreft de onredelijke termijn voor de duur van haar asielprocedure stelt verzoekster in de synthesememorie terecht dat de overheid de verplichting heeft om binnen een redelijke termijn te beslissen *“eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn”*. Verzoekster die niet betwist valse verklaringen te hebben afgelegd aangaande haar identiteit en nationaliteit kan bezwaarlijk beweren dat zij ‘alle noodzakelijke gegevens’ ter kennis had gegeven aan de asielinstanties en ligt aldus zelf aan de basis van de vertraagde afwikkeling van haar asielaanvraag en de lange duur. Haar verwachtingen dat rekening dient te worden gehouden met haar langdurig verblijf in België en de opgebouwde integratie zijn niet rechtmatig nu vaststaat dat zij bedrog heeft gepleegd. In de bestreden beslissing wordt overigens benadrukt dat verzoekster niet enkel bij het verkrijgen van haar verblijfsmachtiging heeft gefraudeerd, doch ook bij de jaarlijkse verlenging ervan, niettegenstaande verweerder haar identiteitskaart herhaaldelijk heeft opgevraagd. Bovendien dient met de elementen van integratie in casu geen rekening te worden gehouden, nu het niet gaat om de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf maar om de toepassing van artikel 13, §3, 3° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een manifeste beoordelingsfout wordt niet aangetoond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Zij stelt immers hoofdzakelijk dat het onredelijk is dat het bestuur geen rekening hield met het lange verblijf op het Belgische grondgebied en haar integratie. Hierboven werd reeds aangetoond dat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze werd genomen. Gelet op deze vaststellingen dient te worden besloten dat de verzoekster geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster betoogt dat, hoewel haar geen bevel om het grondgebied is betekend, zij toch van mening is dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Haar partner en kinderen bezitten nog steeds de Belgische nationaliteit en verblijven legaal op het grondgebied. Zij dient aldus, ter bescherming van haar gezinsleven, eveneens legaal op het grondgebied te verblijven. In de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat een belangenafweging is gemaakt. Nu haar verblijfsrecht is afgenomen vormt dit een hinderpaal voor het verderzetten van haar gezinsleven. Het motief in de beslissing waarbij wordt “verondersteld” dat het verblijfsrecht van haar partner in het gedrang komt, is niet afdoende. Ook haar kinderen hebben recht op een relatie met beide ouders. Verzoekster meent uit dat recht af te leiden dat zij recht heeft op een legaal verblijf, nu haar kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken. Een eventuele repatriëring naar Nepal zal de rechten van haar kinderen schaden. Ten slotte meent verzoekster dat het onredelijk en onverantwoord is om haar verblijfsrecht in te trekken aangezien zij steeds aan de voorwaarden tot verlenging van haar verblijfsrecht heeft voldaan. Zij meent dat zij minstens over een tijdelijke verblijfstitel dient te beschikken.

3.4 Verzoekster bevestigt dat de intrekking van haar verblijfsmachtiging niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel kan verzoekster aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). Verzoeksters beschouwingen over een repatriëring en scheiding met haar partner en kinderen zijn derhalve louter hypothetisch en bijgevolg niet dienstig. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. Het argument dat zij ‘recht heeft op een tijdelijke verblijfstitel’ mist juridische en feitelijke grondslag en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN